

[Indenrigs- og boligministeren.]

kræver forslaget om genindførelse af dekort for Gentofte kommune en yderligere forklaring. En vis dekort for Gentofte kommune var allerede hjemlet ved loven af 1937, da man indførte de københavnske beskatningsregler, forsåvidt angik indkomstskatten i denne kommune, men denne dekort skulle gradvis falde bort. Begrundelsen for igen at indføre ordningen er, at indbyggerne i Gentofte så at sige i forvejen deltager i en lokal udligningsordning, idet summen af de skatter, der påhviler ejendommene i Gentofte kommune til Københavns amtskommune, er større end, hvad der svarer til kommunens indbyggerantal i forhold til indbygger-tallet i amtskommunen som helhed. Der bliver altså i virkeligheden herved tale om en udligningsydelse fra Gentofte kommune til de øvrige kommuner i Københavns amtsrådskreds, og denne merudgift søger man altså at kompensere ved en tilsvarende ned-sættelse i Gentoftes udligningstilsvaret til Københavns kommune.

Jeg skal nævne, at forslaget økonomiske virkninger vil være, at Frederiksberg og Gentofte kommuner kommer til at svare væsentligt større udligningsbeløb til Københavns kommune, end de gør i dag. En beregning på grundlag af de tre kommuners regnskabs-tal for 1948—49 viser således, at Frederiks-berg kommune for de pågældende år skulle have betalt ca. 5,8 mill. kr., såfremt vold-giftsrettens forslag havde været gældende, medens kommunen efter den bestående ordning kun har betalt ca. 4,6 mill. kr. Mertilsvaret til København ville nøjagtigt opgjort have været 1 241 000 kr. På tilsvarende måde ville Gentoftes tilsvaret til København være steget fra ca. 5,8 mill. kr. til ca. 8,4 mill. kr. eller mere nøjagtigt med 2 530 000 kr., og København ville altså ialt fra de to kom-muner have fået ca. 3 770 000 kr. mere end efter de gældende regler.

Ifølge lovforslagets § 3 skal Gentofte og Frederiksberg udover de almindelige udlig-ningstilsvaret i henhold til den ændrede lov betale København et skønsmæssigt fastsat beløb på 1,6 mill. kr. som en slags erstatning for det beløb, som København ville have opnået, hvis den foreslåede pristalsregulering havde været indført, dengang København overfor voldtgiftsretten nedlagde sin endelige påstand om lovens revision.

Lovforslaget bygger, som jeg nævnte det i min indledning, på voldtgiftsrettens enstem-mige udtalelse, og jeg kan tilslutte mig vold-giftsrettens indstilling. Jeg er udmærket vel klar over, at udligningsordningen mellem de tre hovedstadskommuner ikke vil blive

fuldt tilfredsstillende, selvom dette lovfor-slag gennemføres, men jeg mener på den anden side ikke, at man på indeværende tidspunkt skal søge gennemført en dybere-gående revision af udligningsordningen, når spørgsmålet om byrdefordelingen mellem stat og kommune så at sige må være i stø-beskeen inden længe. Hertil kan jeg føje, at spørgsmålet om en revision af loven om hovedstadsudligningen naturligt vil indgå som et led i overvejelserne om en ordning af hele hovedstadssamfundets forhold. Når to så vigtige problemer som forholdet mellem stat og kommune i alt, hvad der vedrører fordelingen af opgaver og byrder, og hele spørgsmålet om hovedstadens fremtidige ordning trænger sig på og inden ret længe må sættes på lovgivningsmagtens dagsorden, ville det være urimeligt, om voldtgiftsretten havde prøvet på at lave et helt revolutionerende forslag til en hovedstadsudligning, og jeg kan derfor anbefale det høje ting at acceptere den udvej, som de tre kommuner tilsammen har accepteret, en løsning af mere tidsbegrænset karakter.

Vedrørende enkeltheder i den bestående ordning såvel som i lovforslaget tillader jeg mig iøvrigt at henvise til voldtgiftsrettens be-tænkning, der er optrykt som bilag til det i folketinget fremsatte lovforslag, og jeg skal med disse bemærkninger anbefale lovforsla-get til velvillig behandling i det høje ting.

Dose: Som vi nys hørte af den højtærede indenrigs- og boligministers udtalelser ved forelæggelsen af lovforslaget, er loven om ud-ligning mellem hovedstadskommunerne 13 år gammel. Dens hensigt var oprindelig at bringe ligevægt i de økonomiske forhold mel-lem de tre så nære, men i økonomisk hen-seende så forskellige nabokommuner. Andre ting har spillet ind. De økonomiske forhold, der eksisterede i midten og i slutningen af 30'erne, blev kendeligt ændret ved besættel-sen, og andre økonomiske faktorer kom også til at spille ind. Givet er det, at de midler-tidige love, vi siden har vedtaget til forlæn-gelse af den oprindelige lov, ikke altid har vakt glæde. Jeg har selv gjort bemærknin-ger dertil, og til disse bemærkninger kan jeg henvise.

I dag har vi nu altså resultatet: voldtgifts-rettens kendelse, ministerens tilslutning der-til og lovforslaget. Der er gået lang tid, men man vil også, når man læser rettens kendelse igennem, kunne forstå, at med de mange problemer, der er tale om, måtte det volde vanskelighed at opnå enighed, at tilveje-bringe det kompromis, som var nødvendigt for at få en enstemmig udtalelse af voldtgifts-